

Orientace ve světě (a v osvětí)

Každé „pravé jsoucno“ (z opatrnosti dodejme: snad kromě jsoucen primordiálních) „je“ nejenom tím, čím (kým) právě (aktuálně) „jest“, ale je v každé chvíli zároveň také tím, čím (kým) až dosud bylo, jakož i tím, čím (kým) teprve bude. A protože své „bytí“ musí aktivně vykonávat, jakož i protože v tomto vykonávání vlastního bytí musí nějak reagovat na své okolí, stává se pro výkon vlastního bytí stále důležitější záležitostí orientace v tomto okolí, a to tím víc, čím vyšší úrovně ono pravé jsoucno“ dosahuje. Jedním – ale velmi významným – aspektem onoho výkonu „reagování“ na okolí je orientace v tomto okolí, jejímž „výtvorem“ („produktem“) je ustavení (konstituování) tzv. osvětí, tj. osvojené části okolního světa. Tato orientace resp. orientovanost musí být pochopitelně nějak zakotvena v „paměti“ pravého jsoucna (kde – stejně pochopitelně – nemůže být rigidně a naprosto „fixována“, ale musí být v jistých mezích schopná uvolnění a přinejmenším dočasně aktuální proměny). A co je zvláště důležité: o osvětí příslušného pravého jsoucna musíme uvažovat a mluvit vždy zároveň s tím, jak mluvíme a uvažujeme o pravém jsoucnu samém, nikoli odděleně, jako by ono „osvětí“ nemělo přímou souvislost s bytím samého pravého jsoucna.

(Písek, 110401-1.)